

(πίνακας 38)
Γεωργία Πανταζοπούλου-Πολυμενάκου

Μανιάτικο μοιρολόι..

**Ο θάνατος που τρόμο προκαλεί, ποτέ δεν τραγουδιέται.
Μόνο στη ΜΑΝΗ την αλύγιστη υμνήθηκε με δέος..
Θρήνοι λεβέντικης ψυχής είναι τα μοιρολόγια..**

**Το δάκρυ στίχος γίνεται
και ο πόνος της στολίδι του (νεκρού)
για να διαβεί περήφανα, την Πύλη του Άλλου Κόσμου..
Να μάθει και ο Χάροντας τι θησαυρό επήρε..**

**Στήριγμα που εχάθηκε, αστέρι που εσβήσθη,
ήλιος λαμπρός που έδυσσε, ρόδο που εμαράνθη..
Κανόνι που εσίγησε, πύργος που ερημώθη..
Πόνος οξύς ρέει καυτός, αντί για δάκρυα, λέξεις..!**

**Κι ο δεκαπεντασύλλαβος συνάδει με τη θλίψη,
υψώνουνε την λεβεντιά, στον ουρανό και στ' άστρα
και με την πίστη του Θεού εις την Αθανασία..!!!**

**Αβάσταχτος είναι καημός, πίκρα που καίει τα χείλη..
Άτι υπερήφανο η καρδιά, λάμπει η ψυχή στα μάτια..
Το μοιρολόι νηνεμεί του χωρισμού τον πόνο ...!**

Στέλλα Σοφία Ζυγούρη